

H. dodatečně u obecního úřadu slyšení udali pouze a to N., že Josef H. dal hudebníkům tehda v litrové láhvi buď rum neb víno, že však neví, kolik a zač, H., že dal v litrové láhvi hudebníkům buď rum aneb kořalku aneb víno, ale že neví, kdo mu to vydal, zda st-l, jeho žena aneb jeho švagr F. Jsou tu tedy jediné výpovědi dvou svědků zcela neurčité a tento předpoklad není dostatečný, aby logicky odůvodnil závěr žal. úřadu, že st-l neoprávněně provozoval výčep lihovin.

Chtěl-li žal. úřad tím, že důkaz svědkem F. již během řízení zvláště v odvolání st-lem vedeným neprovedl, označiti, jak ostatně v odvodním spise výslovně připustil, že důkaz ten pokládá vzhledem k výsledku řízení a příbuzenskému poměru za zbytečný, sluší poukázati k tomu, že jest ovšem zůstanoveno uvážení úřadu, aby ocenil důkazy, že se však toto ocenění může přirozeně týkati pouze důkazů již provedených. Nelze tudíž důkazy nabídnuté o relevantních okolnostech odmítnouti jako zbytečné již předem. Dle všeobecné zásady oficiality ovládající správní řízení a tedy dle zásady zjištění materiální pravdy, jež platí i pro policejní řízení trestní, jest povinností úřadu vyšetřiti i okolnosti ve prospěch obviněného svědčící, okolnosti svědčící pro jeho vinu i proti ní uvážiti, je oceniti a pak rozhodnouti.

Ježto podle toho, co svrchu bylo uvedeno, nemá předpoklad žal. úřadu ve spisech dostatečné opory a nevyšetřením oněch st-lem namítaných okolností porušena byla všeobecná zásada oficiality, jest řízení vadným a bylo pro tuto podstatnou vadu řízení nař. rozhodnutí zrušiti dle Šu 6 zák. o ss.

Č. 2599.

Státní občanství: I. Žena provdaná, jejíž manželství nebylo soudně rozloučeno ani za neplatné prohlášeno, nemůže samostatně nabýti stát. občanství, nýbrž sleduje, vyjma případ §§ 1 č. 4 a 15 úst. zák. č. 236/1920 v tomto směru svého manžela. — II. Na udělení státního občanství podle dvorského dekretu z 12. dubna 1833 není nároku.

(Nález ze dne 3. září 1923 č. 11.689).

Prejudikatura: ad II. Boh. 2536 adm.

Věc: Jiří, Eliška a Julie K. na S. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost Elišky K. se odmítá jako nepřípustná. Stížnost Jiřího a Julia K., pokud jde o nárok na udělení státního občanství, se zamítá jako neodůvodněná; jinak se k stížnosti Jiřího a Julia K. zrušuje nař. rozhodnutí pro vady řízení.

Důvody: V podání vzneseném na zsp-ou dne 14. ledna 1921 prohlásili st-lé, že žádají o propůjčení čsl. státního občanství resp. že podle zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. optují pro státní občanství čsl.

Zsp žádosti za udělení státního občanství nevyhověla.

Min. vnitra nař. rozhodnutím

1) nevyhovělo odvolání ze zamítnutí žádosti za udělení státního občanství čsl.,

2) odmítlo prohlášení obsažené v odvolání podaném 20. července 1922, pokud jím uplatněn nárok opční podle § 4 č. 4 úst. zák. č. 236/20, jako opožděné, ježto lhůta k uplatnění tohoto opčního nároku uplynula dnem 16. ledna 1921 a konečně

3) nařídilo zsp-é, aby, pokud se v odvolání uplatňuje nárok na uznání státního občanství čsl. ve smyslu zákona č. 236/20, o tomto nároku rozhodla. Tento poukaz st-lům nebyl intimován.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Žena provdaná, jejíž manželství nebylo soudně ani rozloučeno ani za neplatné prohlášeno, nemůže samostatně nabýti státního občanství, nýbrž sleduje, vyjímaje případ § 1 č. 4 a § 15 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. v tom směru svého manžela (§ 16 t. z.).

Proto nemá ani práva, aby podávala na výrok o státním občanství stížnost k nss.

Slušelo proto stížnost Elišky K. odmítnouti jako nepřípustnou.

St-lé Jiří a Julius K., domáhali se v řízení správním trojího nároku:

1) na udělení státního občanství, opírajíce jej patrně o dvorní dekret z 12. dubna 1833 č. 2597 sb. z. s.,

2) na uznání státního občanství čsl. ve smyslu § 1 č. 3 uvedeného úst. zák.,

3) na opci podle § 4 č. 4 téhož úst. zák.

Žal. úřad prvý nárok zamítl.

Stížnost tomuto výroku vytýká jen vadnost řízení, spočívající prý v tom, že výrok neobsahuje odůvodnění.

Výtka ta jest bezpodstatná.

Nss vyslovil již opětovně — viz n. př. nález Boh. 2536 adm. — že nároku na udělení státního občanství ve smyslu uvedeného dvorního dekretu vůbec není. Pak není ani vadou řízení, jestliže žal. úřad straně nesdělil, jakými úvahami se dal při svém rozhodování vésti. Jest tedy stížnost v tomto směru neodůvodněna.

Jinak jest však stížnost Jiřího a Julia K. odůvodněna.

Jak patrně ze spisů správních nerozhodoval žal. úřad o nároku pod 2) uvedeném, nýbrž přikázal rozhodnutí o něm pořadem stolic zsp-é v P. Opatření to nebylo však st-lům v intimaci nař. rozhodnutí sděleno.

To jest podstatná vada řízení.

Nař. rozhodnutí jest však vadné i pokud jde o třetí z uvedených nároků. Jeť ze spisů správních zřejmo, že st-lé Jiří a Julius K. již v žádosti své ze 14. ledna 1921 výslovně uvedli, že optují podle zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. pro státní občanství čsl. Jest tedy zjištění nař. rozhodnutí, že st-lé učinili opční prohlášení teprve v odvolání z 20. července 1922, tedy po uplynutí opční lhůty stanovené do 16. ledna 1921, zřejmě v rozporu se spisy.

Z těchto důvodů slušelo nalézt, jak uvedeno ve výroku rozsudečném.

Č. 2600.

Valutová opatření: I. Město Těšín bylo v době, kdy stálo pod správou Polska, ve smyslu vl. nař. č. 113/1919 vůči čsl. republice